

Csillagkotta

Aki bújt, aki nem, elbújt a Nap.
Egy szobában lámpát gyújtanak.
Aranylik az ablak, a szél vacog,
ultiznak bent az angyalok.

Álmomban én a Hold vagyok,
fütyülnek csorba dallamok.
„Lesz kártyaparti holnap is,
de vigyázz, minden szív hamis.”

Csillagkottás, nagy éjszaka.
Elindulsz, és nem érsz haza.
„Kontra!” „Rekontra!” Egy lámpa ég.
És rejtekéből a Nap kilép.

Jelek

Aki tegnap voltam, lesben
 áll. Megszállt. Nincs otthona.
Testéből gyúrtam a testem,
és nem engedem el soha.

Szájüregben árnyék lakik,
 és az árnyékban beszéd.
Nem szólsz. Megszólít valakit,
s köpködi magát szerteszét.

Hazugság lesz a kert, s végül
 hazugság lesz a házad.
Akit gyógyítanál, sérül,
akit csitítanál, lázad.

Hideg van. Ez a valóság.
 Sötét van. Ez az igaz.
Csak lebegés van. Csak vonzás.
Csak egy tükörkép. De ki az?

Őrségváltás

Sarló a hold a domb felett.
Miért csak álomban kerek?
Nincsenek rajta kráterek.
A holdnak gyermekarca lett.

Kergetek sárga éveket.
Nyomomban vihar lépeget.
Üvölt. A szája szétreped.
Villámok – kéklő vérerek.

Mi lettem? Tovább hogy legyek?
Nyomomban vihar lépeget.
Szétdobálja az éveket.
Üvölt, hogy jön, és én megyek.

Impromptu

Éjszaka, korhadt deszkaól.
Hang hallatszik az ég alól.
Sziréna szól, azt sírja: élj.
Nappal lesz. És nappalra éj.

Égen eseti tortafény.
Az álmod – ködkürt hangja – mély.
Nappal lesz. Most nappalt remélj.
Sziréna szól, azt sírja: élj.